

บทเรียนการดำเนินชีวิตของผู้สูงวัย ตอน ๔ : วัยรุ่น เรียนรัก - รักรงาน (ประสบการณ์ชีวิตของ ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท)ช่วงจบมัธยมต้น

ผู้เขียนตั้งใจสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร และไปไหว้ที่ศาลพระพรหมเอราวัณ ราชประสงค์ เพื่อขอให้สอบติด แต่เวลาไหว้ไปนึกถึงท่านท้าวเวสสุวรรณ ผู้เขียนสอบไม่ติดโรงเรียนเตรียมทหาร และสอบไปสองคืนสามวัน เนื่องจากคุณแม่ชวนให้ผู้เขียนนั่งรถไปเอาของที่กรุงเทพฯกับคุณแม่ โดยหลอกว่าจะให้ช่วยขับรถ ผู้เขียนเพิ่งขับรถเป็นใหม่ๆจึงอยากขับรถ ขาไปกรุงเทพฯ คุณแม่ยังไม่ให้ขับ พอขากลับก็อ้างว่าจะมืดแล้ว ผู้เขียนโกรธคุณแม่มากที่มาหลอกและไม่รักษาคำพูด จึงบอกให้คนรถจอดรอ จะแยกทางกับคุณแม่ คุณแม่ไม่ให้คนรถหยุดรอ ผู้เขียนจึงโดดลงจากรถเพราะเข้าใจว่าคงไม่เป็นไร (รถวิ่ง ๘๐ กม/ชม) เมื่อผู้เขียนกระโดดลงจากรถ ก็ทำอะไรไม่ได้ สอบไป ๒ คืน ๓ วัน ตื่นมาเจอหน้าคุณแม่เป็นคนแรกท่านนำเสิร์ฟเหมือนกับไม่ได้นอน สงสารท่านมาก ผู้เขียนจำเหตุการณ์ระหว่างที่สอบได้อย่างแม่นยำว่า มีใครก็ไม่ทราบ มาพาผู้เขียนไปชมรถ และสวรรค์ ผู้เขียนได้ไปเที่ยวชมหลายแห่ง ขณะนั้นจำได้ทุกอย่าง แต่ตอนนี้ลืมหมดแล้ว

ชีวิตช่วงประถมศึกษา อยู่โรงเรียนเป็นเด็กเรียบร้อย เล่นอยู่กับกลุ่มเพื่อผู้ชาย ไม่เคยพูดคุยกับเพื่อนผู้หญิง จะมีทักทายก็ไม่เกิน ๒-๓ คน ส่วนมากจะเล่นลูกหิน และซ่อนไม้ การเรียนไม่ได้สนใจและรักเรียนเท่าไร คุณครูให้การบ้านมาทำมาก ผู้เขียนไม่ค่อยสนใจทำการบ้าน โดยเฉพาะการบ้านท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษ คุณครูจะตรวจเช็คการบ้านทุกวัน ใครไม่ทำก็โดนทำโทษ ผู้เขียนจะโดนทำโทษบ่อยๆ เป็หนายมากเพราะท่องคำศัพท์ไม่ค่อยได้ คุณครูสมคิดดีมาก สอนวิชาเลขคณิต ระหว่างสอนครูยืนใกล้ใครคนนั้นจะตัวสั่นด้วยความกลัว เพราะเมื่อทำผิดก็จะโดนตีด้วยไม้วงเวียนที่แขน ผู้เขียนเคยโดนตีที่แขนจนเป็นรอยแผล คุณแม่ต้องมาฟ้องคุณครูใหญ่ คุณครูสมคิด ถูกผู้ปกครองร้องเรียนหลายคนและหลายครั้งด้วยกัน สำหรับผู้เขียนกลัวครูสมคิดมาก แต่เมื่อเรียนจบรักและคิดถึงคุณครูสมคิดมากที่สุด ท่านสอนให้ผู้เขียนเก่งเลขคณิต ผู้เขียนมีโอกาสพบท่านอยู่ระยะหนึ่งในช่วงที่ผู้เขียนทำงานใหม่ๆ

ชีวิตของท่านไม่ค่อยดีเท่าไร เพราะท่านดื่มเหล้ามาก และสุขภาพไม่ค่อยดี

เมื่อพบท่านก็พยายามหาโอกาสได้ตอบแทนบุญคุณท่านแต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้มากเท่าไร

เพื่อนนักเรียนส่วนมากจะเป็นเพื่อนที่มีบ้านพักอยู่ใกล้ๆโรงเรียน นับถือศาสนาคริสต์ ผู้เขียนเข้าโบสถ์คริสต์เป็นประจำ เพื่อนที่นับถือศาสนาคริสต์ จะนำ card ของศาสนามาให้ผู้เขียนดูผู้เขียนชอบมาก ผู้เขียนอยากได้ card เหล่านั้น แต่เพื่อนไม่ค่อยให้ เข้าใจว่า card นั้นจะเหมือนกับพระห้อยคอในศาสนาพุทธ พงษ์ศักดิ์เพื่อร่วมห้องและผู้เขียนไปสมัครเล่นฟุตบอลยุวชน ของสโมสร JCT ทั้งผู้เขียนและเพื่อนต่างเล่นฟุตบอลเก่งทั้งคู่ แต่อยู่คนละทีม

เพื่อนที่สนามฟุตบอลส่วนมากจะเป็นพวกนับถือศาสนาอิสลาม พวกนี้ฮึดมาก ผู้เขียนเลยมีโอกาสเข้าสู่หะราของอิสลามก็เพราะเพื่อนกลุ่มนี้

อยู่บ้านผู้เขียนเป็นหัวหน้าแก๊งเด็กรุ่นเดียวกัน ชอบแกล้งเด็กผู้หญิง คุณแม่ถูกเพื่อนบ้านฟ้องว่าผู้เขียนไปแกล้งลูกสาวเขาเป็นประจำ สมัยนั้นเพิ่งมีทีวีใหม่ๆ เป็นทีวีขาวดำ ละแวกบ้านของผู้เขียนมีทีวีไม่กี่บ้าน ผู้เขียนโชคดีที่คุณพ่อซื้อทีวีให้ และเปิดให้เพื่อนๆเข้ามาดูทีวีทุกวันตั้งแต่หัวค่ำจนถึง 20.00-21.00 น

เขาๆออกบ้านกันเป็นว่าเล่น วันหยุดเสาร์ อาทิตย์ บ้านของผู้เขียนกลายเป็นบ่อนเล่นไพ่ โดยผู้เขียนเป็นเจ้ามือ แต่ไม่ได้เล่นกินเงิน สมัยนั้นก็เล่นกินหนังสติก (หนังยาง) ไพ่ ลูกหิน เป็นช่วงๆสลับกัน ถ้าไม่เล่นไพ่ ก็เล่นหยอดหลุม หอยกอง ตั้งแต่ จั๊จจิ๋วหรีด จั๊บล่า มีสิ่งให้เล่นมากมาย ไม่ค่อยได้อยู่บ้าน ผู้เขียนจึงไม่ค่อยทำการบ้าน

เพราะเมื่อกลับมาถึงบ้านก็มีของเล่น พอคำกัดูทีวี วันหยุดก็เล่นทั้งวัน และยังไปเล่นฟุตบอลอีก ทั้งเล่นที่บ้านและ ไปเล่นที่สวนลุม วัยนี้จึงเป็นวัยที่รักเล่น

แน่นอนผู้ชายก็ต้องมีชกต่อยกันเป็นธรรมดา ผู้เขียนชกต่อยกับคนในละแวกบ้านเป็นประจำ เป็นการต่อยกันตัวต่อตัว ก่อนจะต่อยกันต้องใช้เวลาานานมาก มีกองเชียร์ ชิดเส้นให้อยู่กันคนละข้างถนัดน้ำลายลงพื้นของอีกฝ่ายหนึ่ง เขียนชื่อคนที่จะต่อยด้วยแล้วเอาเท้าเหยียบ ในหมู่บ้านของผู้เขียนมีกีฬาเล่นหลากหลาย วิ่งเปรี้ยว วิ่งผลัด ฟุตบอล ตีคลี ฯลฯ มากมาย ช่วงปีใหม่ทุกปีจะมีการแข่งขันกีฬา ช่วงคำก็จะมีการพยนต์มาฉายย้อนสว่างในคืนวันที่ ๓๑ และวันที่ ๑

บางบ้านก็จะมีการเลี้ยงปีใหม่มีเต็นรำ สลับกันไป เป็นชีวิตที่มีความสุขมาก เป็นช่วงแห่งการรักเล่น รักสนุก

ชีวิตช่วงมัธยมปลาย ชีวิตเริ่มเปลี่ยน กิจกรรมในละแวกบ้านน้อยลงแทบจะไม่มีเพราะต่างคนต่างโต รุ่นพี่ที่เป็นหัวแรงจัดกิจกรรมต่างๆเริ่มไปทำงาน สังคมในละแวกบ้านเริ่มห่างเหิน การรวมตัวกันยากไม่เหมือนเดิม ชีวิตของผู้เขียนเน้นไปที่โรงเรียน เป็นนักกีฬาวิ่งเร็ว นักฟุตบอล ของโรงเรียน

เลิกเรียนต้องไปซ้อมวิ่งที่สนามศุภ ช้อมวิ่งไปมองนักกีฬาหญิงไป ซ้อมฟุตบอลที่สนามของกรมทหาร ไม่นักเรียนหญิงให้ดูจึงซ้อมอย่างจริงจัง

ผู้เขียนไม่ค่อยเข้าเรียนในช่วงโม่งสุดท้าย เนื่องจากต้องออกเดินทางไปซ้อมวิ่งหรือซ้อมฟุตบอล นอกโรงเรียน เริ่มหนีเรียน มาโรงเรียนแต่ไม่เข้าเรียน

ไปอยู่ที่เดอะสโนว์เกอร์ โบวลิง และสเก็ตน้ำแข็ง ช่วงนี้เป็นช่วงที่หนีเรียนและจับผู้หญิง เนื่องจากผู้เขียนเป็นนักกีฬาจึงมีนักเรียนหญิงมาชอบมาก ต้องสับหลักอยู่บ่อยๆ

เปลี่ยนแฟนเกือบทุก ๓ เดือน แต่แฟนสมัยนั้นเป็นแฟนแบบเด็กๆ จีบให้เขาชอบ พอชอบเราก็กาคอนอื่นต่อ ผู้เขียนไม่เคยจับไม้จับมือหรือล้วงกินแฟน

เพียงแค่ว่าเขาชอบเราๆชอบเขาแค่นั้น ไม่มีอะไรเกินเลยไปจากนั้น อย่างไรก็ตามมีเรื่องสลดใจอยู่เรื่องหนึ่งที่ไม่สามารถลืมได้ คือมีเด็กนักเรียนรุ่นน้องคนหนึ่ง

ที่ผู้เขียนไปจีบและเด็กคนนี้รักผู้เขียนมาก เพื่อนสนิทของผู้เขียนรักเด็กผู้หญิงคนนี้ ผู้เขียนจึงวางแผนเพื่อยกเด็กคนนั้นให้เพื่อนของผู้เขียน

แกล้งแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนมีแฟนอยู่แล้วและให้เพื่อเข้าไปดูแลเด็กคนนั้นแทนผู้เขียน ผู้เขียนหลบและไมยอมติดต่อดีกคนนี้อีกเลย เพราะตกลงยกให้เพื่อนแล้ว

จนกระทั่งวันหนึ่งผู้เขียนฝันว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นมาร้องไห้และต่อว่าผู้เขียนว่าทำไมถึงทำกับเขาอย่างนั้น ผู้เขียนจำรายละเอียดไม่ได้

เมื่อได้พบเพื่อนจึงถามเพื่อนถึงเด็กผู้หญิงคนนั้น จึงทราบว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นเสียชีวิตในวันที่มาเข้าฝันผู้เขียน เพื่อนผู้เขียนรักเด็กคนนั้นมาก

เขาแสดงความเสียใจและหลังจากนั้นความสัมพันธ์ของผู้เขียนกับเพื่อนคนนั้นก็ห่างๆกันไป และไม่มีโอกาสได้ทราบข่าวคราวเพื่อนคนนี้อีกเลย

ช่วงปิดเทอมผู้เขียนและน้องๆทุกคนไปพักกับคุณแม่ที่จังหวัดสุพรรณบุรี เนื่องจากคุณแม่ไปรับตำแหน่งสหกรณ์จังหวัด เพื่อร่วมห้องเรียนอีก ๒ คน

ก็ไปอยู่ที่จังหวัดสุพรรณบุรี เช่นกัน คนหนึ่งแม่เป็นเจ้าของโรงแรมที่สุพรรณ อีกคนพ่อเป็นผู้พิพากษา เลย์เข้าแก๊ง เย็นมาก็ขี่จักรยาน ชีมเตอร์ไซด์ จีบสาว

เนื่องจากเป็นลูกชายข้าราชการผู้ใหญ่ของจังหวัด ทำให้มีสาวชอบมาก มีทั้งลูกพ่อค้า ลูกข้าราชการ ลูกตำรวจ มากมายหลายคน

มีอยู่คนหนึ่งเป็นลูกสาวนายตำรวจใหญ่ ด้วยความคะนองจึงไปจีบเล่นๆ แต่เธอเอาจริง ติดตามสืบจนรู้ที่บ้านของผู้เขียนที่กรุงเทพฯ

และชวนคุณแม่ของเธอมาเข้าบ้านใกล้ๆกับผู้เขียนที่กรุงเทพ เข้าหาคุณแม่ของผู้เขียน เธอพยายามทุกวิถีทางที่จะดึงผู้เขียนให้ไปร่วมงานของครอบครัวเธอ ซึ่งเป็นครอบครัวที่มีเชื้อสายและตระกูลที่ดี แต่ผู้เขียนไม่ได้คิดอะไรกับเธอจึงหลบและบ่ายเบี่ยงตลอดเวลา ไม่ยอมใกล้ชิดและไม่ไปงานที่เธอมาขอร้องไห้ไปด้วย

ช่วงมัธยมต้น ผู้เขียนตั้งใจสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร และไปไหว้ที่ศาลพระพรหมเอราวัณ ราชประสงค์ เพื่อขอให้สอบติด

แต่เวลาไหว้ไปนึกถึงท่านท้าวเวสสุวรรณ ผู้เขียนสอบไม่ติดโรงเรียนเตรียมทหาร และสลับไปสองคืนสามวัน

เนื่องจากคุณแม่ชวนให้ผู้เขียนนั่งรถไปเอาของที่กรุงเทพกับคุณแม่ โดยหลอกว่าจะให้ช่วยขับรถ ผู้เขียนเพิ่งขับรถเป็นใหม่ๆจึงอยากขับรถ ขาไปกรุงเทพ

คุณแม่ยังไม่ให้ขับ พอขากลับก็อ้างว่าจะมืดแล้ว ผู้เขียนโกรธคุณแม่มากที่มาหลอกและไม่รักษาคำพูด จึงบอกให้คนรถจอดรอ จะแยกทางกับคุณแม่

คุณแม่ไม่ให้คนรถหยุด ผู้เขียนจึงโดดลงจากรถเพราะเข้าใจว่าคงไม่เป็นไร (รถวิ่ง ๘๐ กม/ชม) เมื่อผู้เขียนกระโดดลงจากรถ ก็ทำอะไรไม่ได้ สลับไป ๒ คืน ๓ วัน

ตื่นมาเจอหน้าคุณแม่เป็นคนแรกท่านน่าเศร้าเหมือนกับไม่ได้นอน สงสารท่านมาก ผู้เขียนจำเหตุการณ์ระหว่างที่สลับได้อย่างแม่นยำว่า มีใครก็ไม่ทราบ

มาพาผู้เขียนไปชมมรดก และสวรรค์ ผู้เขียนได้ไปเที่ยวชมหลายแห่ง ขณะนั้นจำได้ทุกอย่าง แต่ตอนนี้ลืมหมดแล้ว

ถือว่าตั้งแต่จำความได้ จนถึง ช่วงมัธยมปลายเป็นผู้เขียนเจอแต่สิ่งที่ไม่ดี ไม่ตั้งใจเรียน เอาแต่เล่นกีฬา และจับผู้หญิง

ทำให้คนต้องเสียใจในการกระทำของผู้เขียน เจ็บตัว เหมือนกับตายแล้วเกิดใหม่ โดยเฉพาะช่วงมัธยมปลายถือว่าเป็น ๒ ปีที่เลวร้ายที่สุด ไม่ได้ทำประโยชน์ให้กับใคร

ทำให้ตัวเองตกต่ำ และทำร้ายจิตใจของคนดีที่มีใจที่ดีให้กับผู้เขียน ทำให้คุณแม่ต้องวิตกกังวล เสียเงิน เสียใจ เป็นช่วงที่ผู้เขียนไม่มีความรับผิดชอบ

ไม่รู้คุณค่าของความรัก และไม่รักตัวเอง มาคิดดูก็แปลก เหมือนกับตายไปแล้ว อุตส่าห์ได้ไปเห็นมรดก เห็นสวรรค์ แต่ทำไมหลังจากฟื้นขึ้นมาจึงไม่คิด ไม่เรียนรู้อะไรเลย

เอาแต่สนุกและหมกมุ่นแต่เรื่องการจับผู้หญิง เห็นว่าเป็นของแท้ แต่ก็ยังดี ที่ไม่เคยล่วงเกินใคร ไม่เคยจับมือใคร

ถ้าใช้โอกาสนั้นมีความสัมพันธ์กับใครคงเป็นบาปอย่างใหญ่หลวง

ช่วงเรียนไปทำงานไป ช่วงนี้ถือเป็นการเรียนรู้อย่างแท้จริง ตั้งใจเรียนไม่ออกแวก เรียนสนุก ทำงานสนุก มีความสุขในการเรียน มีความสุขในการทำงาน

มีแรงบันดาลใจสูง สมอมีแต่เรียนกับงาน อดทน ขยัน ช่วงนี้เป็นช่วงที่มีคุณค่ามาก เป็นช่วงของการให้ ให้ผู้อื่นและให้ตัวเอง คิดถึงคนอื่น คิดถึงตัวเอง ทุกอย่างดีหมด

ได้เรียนสิ่งที่ชอบ ได้ทำงาน ที่ใจรัก มีรายได้จากการทำงานของตัวเอง และ ช่วยแบ่งเบากภาระของคุณพ่อคุณแม่

ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

(โปรดติดตามตอนต่อไป)

ขอแนะนำว่าหลังจากอ่านบทความนี้แล้ว ขอให้เข้าไปอ่าน บทความ "กรณีศึกษาตัวร้อแอล" ตาม link ข้างล่างจะทำให้เข้าใจบทความตอนที่ ๓ และตอนที่ ๕ ที่จะตามในเร็วๆนี้

<http://www.gotoknow.org/dashboard/home#/posts/435529>

เขียนใน GotoKnow โดย ชาญโชติ ใน บทความของ ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท